

Arrest

nr. 55 957 van 15 februari 2011
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Oezbeekse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 21 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Gezien de bestreden beslissingen voor verzoekers op dezelfde motieven steunen, en zij hiertegen dezelfde middelen hebben aangevoerd, is het aangewezen om beide beroepen wegens verknochtheid samen te behandelen en te berechten teneinde een goede rechtsbedeling te verzekeren.

2. Over de gegevens van de zaak

2.1. Verzoeker en verzoekster kwamen volgens hun verklaringen respectievelijk op 6 mei 2010 en op 6 september 2009 het Rijk binnen en dienden respectievelijk op 7 mei 2010 en op 7 september 2009 een asielaanvraag in. Op 7 oktober 2010 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

2.2. De bestreden beslissing voor mijnheer X (verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Oezbeeks staatsburger van Oezbeekse origine. U verklaarde problemen te hebben gehad omwille van uw toevallige aanwezigheid bij een demonstratie. Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

Op 27 mei 2009 was u met uw vriend Ulugbek en twee andere vrienden aan de ingang van de markt in Andijan, Oezbekistan. Ulugbek had er afgesproken met een autoverkoper. U zag veel mensen staan, maar Ulugbek zei dat het normaal was. De autoverkoper liet op zich wachten. Ulugbek belde hem met uw GSM op aangezien zijn GSM geen batterij meer had. De groep mensen groeide aan en er ontstond paniek. De politie kon de massa niet aan. De agenten schoten in de lucht. Ulugbek begon de gebeurtenissen te filmen met uw GSM, waarna u vroeg om daarmee te stoppen. Ulugbek bleef echter filmen. Toen een kogel door een raam van de auto vloog, schrokken jullie alle vier erg, en jullie vluchtten. U en Ulugbek liepen dezelfde kant uit. Toen u omkeek, zag u Ulugbek op de grond liggen. Hij bloedde aan zijn voet. Op zijn aangeven vluchtte u verder. Uiteindelijk sprong u over een muur, het bleek de tuin van een woning te zijn. De vrouw des huizes ving u op en legde uit dat dergelijke bijeenkomsten frequent voorkomen. De zoon van de vrouw was een ex-politieagent en had ontslag genomen wegens de vreselijke zaken die hij op zijn werk was tegengekomen. Hij hielp u vluchten naar Kirgizië, waar een oude vriend (Sanjar) u opwachtte. U verwittigde uw vrouw nog dat ze naar een vriendin moest vluchten. Gedurende 8 maanden verbleef u in Osh, Kirgizië. U werkte samen met Sanjar. Terwijl u geld opzij zette probeerde u een manier te vinden om met uw gezin herenigd te worden. Via een oom van uw vrouw vernam u dat uw vrouw en kinderen ondertussen in België waren aangekomen. U vernam dat de politie bij uw vrouw en bij uw ouders naar u was komen zoeken. Uiteindelijk regelde de oom van uw vrouw eind januari of begin februari 2010 uw reis via Kazakstan naar Sint-Petersburg en verder naar Moskou.

In mei 2010 reisde u vanuit Moskou per minibus naar Europa. Op 7 mei 2010 kwam u aan in België waar u op dezelfde dag asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

*Met betrekking tot uw reisroute dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal niet overeenkomen met uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken zeer concreet dat er in Moskou voor u een vals paspoort werd gemaakt op naam van ASLANOV Achmed (DVZ, vraag 33). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat er een vals paspoort werd gemaakt, maar op uw eigen naam (CGVS, p. 8). Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal werd u gewezen op deze tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen. Hierop verklaarde u dat de smokkelaars voorstelden om een document te maken op naam van Aslanov Achmed, maar dat u "nee" zei en het document op uw naam moest. Deze bijkomende verklaringen zijn echter niet terug te vinden in het DVZ-verslag en missen bijgevolg feitelijke grondslag. Uit het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt bovendien dat u het voor akkoord heeft ondertekend. Het is daarenboven vrij merkwaardig dat er voor u een **vals paspoort** zou worden opgemaakt, op **uw eigen naam**. Hoe dan ook, het feit dat uw verklaringen omtrent uw reisdocumenten bedrieglijk zijn, doet vermoeden dat u moedwillig tracht om uw reisdocumenten (paspoort) voor de asieldiensten te verbergen, om alzo uw werkelijke reisroute, reisdata en mogelijke visa te verhullen. Hierbij dient nog het volgende te worden toegevoegd. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier blijkt dat u reeds in 2004 een visum aanvraag bij de Belgische ambassade in Moskou. Zelf ontkende u categoriek dat u ooit een visum heeft aangevraagd (CGVS, p. 2), zelfs nadat u geconfronteerd werd met de beschikbare informatie hieromtrent (CGVS, p. 6). Deze inconsistentie zet verder vraagtekens bij de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen.*

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op problemen die zich voordeden toen u op 27 mei 2009 toevallig op de plaats was (Andijan, Oezbekistan), waar een manifestatie uit de hand liep. U verklaarde dat uw vriend Ulugbek de gebeurtenissen met uw GSM had gefilmd en u vreesde daardoor problemen te zullen krijgen. Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u onmiddellijk gevlucht bent uit Oezbekistan. Echter, u blijft bijzonder vaag over de concrete problemen die u actueel nog zou hebben betreffende de gebeurtenissen die zich afspeelden op 27 mei 2009. Zo verklaarde u weliswaar dat de politie u zocht in uw woning alsook bij uw ouders, doch u verklaarde niet te weten hoe vaak ze langskwamen (CGVS, p. 7). U verklaarde zelfs niet te weten of de agenten al dan niet een convocatiebrief achterlieten (CGVS, p. 7). U verklaarde nochtans dat uw vriend Sanjar uit Kirgizië persoonlijk naar Oezbekistan ging om te kijken hoe de situatie er voor stond. Er kan toch redelijkerwijs van u verwacht worden dat u moeite zou hebben gedaan, en ook nu vanuit België nog pogingen zou doen, om u te informeren over uw zaak. Dit gebrek aan interesse aangaande de problemen die de rechtstreekse aanleiding vormden voor uw vertrek uit uw land ondermijnt de ernst van

uw verklaarde vrees ten aanzien van uw land. Deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal omtrent uw vlucht niet overeenkomen met uw verklaringen in de vragenlijst en voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u op 27 mei 2009 reeds te voet de grens overstak met Kirgizië (vraag 34 DVZ). Ook uit uw verklaringen in uw vragenlijst blijkt dat u op de avond van de dag van het incident (27/05/2009), de grens over vluchtte met hulp van de zoon van een hulpvaardige vrouw (vragenlijst vraag 5). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u een nacht bleef slapen bij de vrouw en haar zoon en dat u pas de avond van de 28ste mei 2009 de grens naar Kirgizië overstak met hulp van haar zoon (CGVS, p. 5, 6). Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal werd u gewezen op deze tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen. Hierop heeft u verklaard dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken geen details mocht vertellen. Deze verklaring is echter geen afdoende uitleg aangezien uit het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat u er wel degelijk een gedetailleerde beschrijving gaf van uw reisroute (zie vraag 33 en 34 DVZ). Bovendien heeft u het DVZ-verslag voor akkoord ondertekend en brengt u geen concreet element aan waaruit blijkt dat deze of andere verklaringen fout zouden zijn weergegeven. Deze inconsistentie ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Uit de combinatie al deze elementen kan worden besloten dat uw werkelijke motief om het land te verlaten onbekend blijft. Hoe dan ook kan er in het kader van uw asielaanvraag niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het door u voorgelegde document ter staving van uw asielaanvraag (rijbewijs) heeft geen betrekking op de door u aangehaalde problemen en kan bijgevolg bovenstaande conclusie niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2.3. De bestreden beslissing voor mevrouw Gulsara Abdurasuleva (verzoekster) luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Oezbeeks staatsburger van Oezbeekse origine. U verklaarde problemen te hebben gehad omwille van uw man. Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

In de periode van 1991 tot 1997 was u journaliste. Uw bazen waren ontevreden omwille van uw artikels. U verloor uw werk en kon niet meer werken als journaliste. Dit waren slechts kleine problemen op uw werk en het werd allemaal geregeld. In mei 2009 begonnen de problemen met uw man. Uw man was naar Andijan gegaan. Hij belde plots en zei dat u naar een vriendin Juldus moest gaan, samen met de kinderen. U begreep niet wat er aan de hand was, maar ging toch naar Juldus. Uw oom informeerde wat er gebeurd was en blijktbaar waren er problemen in Andijan. De politie kwam bij u thuis langs. U vernam dat er in Andijan een manifestatie was en dat daar gefilmd werd met de GSM van uw man, die er toevallig was op dat moment. De vriend van uw man, Ulugbek, is bij de oppositie en nu zal uw man als één van hen beschouwd worden. Uw oom besloot dat u moest vluchten. Op 5 juli 2009 bracht uw oom u en de kinderen naar Kazakstan. U verbleef er drie maanden. Op 21 augustus 2009 zette uw oom u op een goederentrein naar Moskou. Van daar reisde u per bus naar België.

Op 7 september 2009 vroeg u, samen met uw twee kinderen, asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Uw man kwam u enkele maanden later vervoegen.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag hoofdzakelijk steunt op dezelfde motieven die uw man aanhaalde ter staving van zijn asielaanvraag (uw man had problemen met de overheid omdat hij toevallig op een manifestatie was; CGVS, p. 2 - 3). Echter, in het kader van de asielaanvraag van uw man werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming genomen op basis van de bedrieglijkheid van zijn aanvraag. De motivatie hieromtrent wordt hieronder weergegeven:

"Met betrekking tot uw reisroute dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal niet overeenkomen met uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken zeer concreet dat er in

Moskou voor u een vals paspoort werd gemaakt op naam van ASLANOV Achmed (DVZ, vraag 33). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat er een vals paspoort werd gemaakt, maar op uw eigen naam (CGVS, p. 8). Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal werd u gewezen op deze tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen. Hierop verklaarde u dat de smokkelaars voorstelden om een document te maken op naam van Aslanov Achmed, maar dat u "nee" zei en het document op uw naam moest. Deze bijkomende verklaringen zijn echter niet terug te vinden in het DVZ-verslag en missen bijgevolg feitelijke grondslag. Uit het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt bovendien dat u het voor akkoord heeft ondertekend. Het is daarenboven vrij merkwaardig dat er voor u een **vals paspoort** zou worden opgemaakt, op **uw eigen naam**. Hoe dan ook, het feit dat uw verklaringen omtrent uw reisdocumenten bedrieglijk zijn, doet vermoeden dat u moedwillig tracht om uw reisdocumenten (paspoort) voor de asiendiensten te verbergen, om alzo uw werkelijke reisroute, reisdata en mogelijke visa te verhullen. Hierbij dient nog het volgende te worden toegevoegd. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier blijkt dat u reeds in 2004 een visum aanvraag bij de Belgische ambassade in Moskou. Zelf ontkende u categoriek dat u ooit een visum heeft aangevraagd (CGVS, p. 2), zelfs nadat u geconfronteerd werd met de beschikbare informatie hieromtrent (CGVS, p. 6). Deze inconsistentie zet verder vraagtekens bij de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op problemen die zich voordeden toen u op 27 mei 2009 toevallig op de plaats was (Andijan, Oezbekistan), waar een manifestatie uit de hand liep. U verklaarde dat uw vriend Ulugbek de gebeurtenissen met uw GSM had gefilmd en u vreesde daardoor problemen te zullen krijgen. Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u onmiddellijk gevlucht bent uit Oezbekistan. Echter, u blijft bijzonder vaag over de concrete problemen die u actueel nog zou hebben betreffende de gebeurtenissen die zich afspeelden op 27 mei 2009. Zo verklaarde u weliswaar dat de politie u zocht in uw woning alsook bij uw ouders, doch u verklaarde niet te weten hoe vaak ze langskwamen (CGVS, p. 7). U verklaarde zelfs niet te weten of de agenten al dan niet een convocatiebrief achterlieten (CGVS, p. 7). U verklaarde nochtans dat uw vriend Sanjar uit Kirgizië persoonlijk naar Oezbekistan ging om te kijken hoe de situatie er voor stond. Er kan toch redelijkerwijs van u verwacht worden dat u moeite zou hebben gedaan, en ook nu vanuit België nog pogingen zou doen, om u te informeren over uw zaak. Dit gebrek aan interesse aangaande de problemen die de rechtstreekse aanleiding vormden voor uw vertrek uit uw land ondermijnt de ernst van uw verklaarde vrees ten aanzien van uw land. Deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal omtrent uw vlucht niet overeenkomen met uw verklaringen in de vragenlijst en voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u op 27 mei 2009 reeds te voet de grens overstak met Kirgizië (vraag 34 DVZ). Ook uit uw verklaringen in uw vragenlijst blijkt dat u op de avond van de dag van het incident (27/05/2009), de grens over vluchtte met hulp van de zoon van een hulpvaardige vrouw (vragenlijst vraag 5). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u een nacht bleef slapen bij de vrouw en haar zoon en dat u pas de avond van de 28ste mei 2009 de grens naar Kirgizië overstak met hulp van haar zoon (CGVS, p. 5, 6). Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal werd u gewezen op deze tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen. Hierop heeft u verklaard dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken geen details mocht vertellen. Deze verklaring is echter geen afdoende uitleg aangezien uit het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat u er wel degelijk een gedetailleerde beschrijving gaf van uw reisroute (zie vraag 33 en 34 DVZ). Bovendien heeft u het DVZ-verslag voor akkoord ondertekend en brengt u geen concreet element aan waaruit blijkt dat deze of andere verklaringen fout zouden zijn weergegeven. Deze inconsistentie ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Uit de combinatie al deze elementen kan worden besloten dat uw werkelijke motief om het land te verlaten onbekend blijft. Hoe dan ook kan er in het kader van uw asielaanvraag niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming."

Betreffende de persoonlijke problemen die u nog aanhaalde dient het volgende te worden opgemerkt. Uit uw verklaringen blijkt dat u in de periode 1991 tot 1997 werkte als journaliste, maar dat u uw baan kwijtraakte omwille van uw opinie in de artikelen. U verklaarde dat u nadien dergelijk werk niet meer vond. Echter, u haalde zelf aan dat deze problemen niet aan de basis liggen van uw vertrek uit Oezbekistan (CGVS, p. 2). Bovendien dient te worden opgemerkt dat deze problemen reeds

dateren van meer dan tien jaar geleden en bijgevolg bezwaarlijk als actueel kunnen worden beschouwd bij de beoordeling van uw asielaanvraag.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er in het kader van uw asielaanvraag evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u voorgelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag (huwelijksakte, geboorteakten van uw twee kinderen) hebben geen betrekking op de door u aangehaalde problemen en kunnen bijgevolg bovenstaande conclusie niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.2. Verzoekende partijen onderwerpen de in de bestreden beslissingen opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Zij voeren bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. Verzoekers menen dat ze vluchtelingen zijn *“in de zin van de Conventie van Genève”*.

4.2. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekers zijn ertoe gehouden de stukken waarover zij beschikken of kunnen beschikken voor te leggen. Verzoekers tonen niet aan waarom zij in de onmogelijkheid zijn hun identiteit genoegzaam aan te tonen. Verzoekster verklaarde dat haar paspoort door de smokkelaar werd afgenomen (zie gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 4) en verzoeker verklaarde dat het valse paspoort waarmee hij reisde steeds door de smokkelaar werd bijgehouden (zie gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 8). Verzoeker legde incoherente verklaringen af wat betreft de naam op het valse paspoort. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij immers dat de naam op het paspoort Aslanov Achmed was, terwijl hij bij de commissaris-generaal stelde dat het valse paspoort op zijn eigen naam stond. Toen hij met deze ongerijmdheid werd geconfronteerd, beweerde verzoeker *“Nee, ze wilden dat voorstellen op doc[ument] op naam van Aslanov Achmed doen, maar ik zei, nee doe het op mijn naam”* (zie gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 9). Deze verklaring kan bezwaarlijk overtuigen nu de commissaris-generaal terecht opmerkt dat verzoeker het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft ondertekend en zich aldus akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

4.2.1. Dit klemt te meer nu uit de objectieve informatie uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers in 2004 bij de Belgische ambassade in Moskou een visum aanvroegen. Hun boutte ontkenning kan bezwaarlijk deze objectieve informatie ontcrachten te meer nu ze niet toelichten hoe eenzelfde koppel met dezelfde identiteitsgegevens op hetzelfde ogenblik een visumaanvraag konden doen en ze evenmin andere gegevens neerleggen die dit kan ontcrachten. Aldus kan slechts worden vastgesteld dat verzoekers leugenachtige verklaringen afleggen en hun identiteitsdocumenten voor de Belgische asielinstanties achterhouden. Verzoekers houding komt bedrieglijk voor.

4.3. Verzoekers stellen vervolging door de Oezbeekse overheid te vrezen gezien verzoeker toevallig aanwezig was bij een manifestatie waarbij het optreden van de politie met verzoekers GSM werd gefilmd door een vriend Ullugbek.

4.4. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Het asielrelaas van verzoekers wordt fundamenteel aangetast nu verzoekers in 2004 in Moskou waren en ze geen documenten neerleggen waaruit blijkt dat ze terugkeerden naar Oezbekistan. De neergelegde Oezbeekse geboorteaktes van de kinderen zijn slechts kopieën die gemakkelijk te vervalsen zijn met allerlei knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Verzoekers staven evenmin hun toevallige aanwezigheid bij de manifestatie, noch worden concrete gegevens aangebracht over hun vriend Ullugbek die het gebeuren filmde en daarop gewond raakte, terwijl hij lid is van de oppositie. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust nochtans in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205).

4.4.1. Verzoeker legde van zijn kant tegenstrijdige verklaringen af over zijn vlucht naar Kirgizië. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij dezelfde avond van de manifestatie op 27 mei 2009 nog te voet de grens met Kirgizië te hebben overgestoken, terwijl hij tijdens het CGVS-verhoor stelde dat hij pas de volgende dag 's avonds naar Kirgizië was gevlucht. Verzoekers bewering dat de Dienst Vreemdelingenzaken hem niet de mogelijkheid gaf details te vertellen kan niet overtuigen nu zijn vlucht naar Kirgizië een belangrijk element van zijn asielrelaas uitmaakt en verzoeker hoe dan ook wel dit detail -weliswaar anders- heeft gemeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit klemt te meer nu verzoeker het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft ondertekend en zich bijgevolg akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift vol dat hij 's avonds op 28 mei 2009 naar Kirgizië trok, wat allerminst de vastgestelde tegenstrijdigheid kan vergoelijken die derhalve staande blijft.

4.5. Voorts zijn verzoekers verklaringen over de gevolgen van zijn toevallige aanwezigheid bij de manifestatie strijdig. Verzoeker verklaarde dat de politie hem zocht zowel in zijn woning als bij zijn ouders, maar kon dit niet coherent omschrijven noch wist hij of de politie een oproepingsbrief achterliet. Zijn onwetendheid klemt met zijn verklaringen gedurende acht maanden in buurland Kirgizië te hebben verbleven en zijn bewering dat een vriend naar Oezbekistan trok om zich van de stand van zaken te vergewissen, wat dan ook weinig geloofwaardig is. Verzoeker heeft aldus geen poging ondernomen om kennis te krijgen van zijn problemen, laat staan van het lot van zijn vriend Ullugbek. Dit gebrek aan initiatief en verzoekers nalaten zijn problemen in Oezbekistan zelf te bespreken met de nationale mensenrechtenorganisaties duidt op een verregaande desinteresse in de voorgehouden problemen. Dit ondergraaft de voorgehouden ernst van de vrees voor vervolging. Verzoekers maken dan ook bezwaarlijk aannemelijk nood te hebben aan internationale bescherming.

4.6. Verzoekers beperken zich in de verzoekschriften voorts tot het louter herhalen van hun voorgehouden vluchtrelaas en theoretische beschouwingen over artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Als dusdanig wordt er géén afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal die steun vinden in de administratieve dossiers en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen.

4.7. Wat verzoeksters ontslag als journaliste in 1997 betreft, merkt de Raad op dat deze problemen bezwaarlijk een actuele vrees voor vervolging uitmaken, te meer nu verzoekster verklaarde dat enkel de problemen van verzoeker naar aanleiding van zijn aanwezigheid bij een manifestatie de aanleiding waren voor haar vlucht uit Oezbekistan (zie gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 2).

4.8. Voor het overige kunnen de neergelegde documenten de asielmotieven niet staven.

4.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

5.2. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen, noch uit de andere elementen van de dossiers blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.3. De verzoekende partijen beperken zich voorts tot algemene en theoretische beschouwingen over Vluchtelingenrecht die evenmin de wettigheid van de motivering van de bestreden beslissingen vermogen aan te vechten. Verzoekers weerleggen dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen.

5.4. Verzoekers tonen niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 61 782 / IV en RvV 61 787 / IV worden gevoegd

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK